

For at denne Krise kan blive saa kortvarig som muligt, vil det være af den allerstørste Betydning, at der fra Statens Side indledes en aktiv Deflationspolitik med Hensyn til Statsudgifter og Priser, samt at man iøvrigt søger ved hensigtsmæssige Midler at støtte de vanskeligst stillede Dele af Erhvervslivet.

Vi tillader os at pege paa følgende Forhold:

Gennem de gode Aar har Staten strakt sig endogsaa overmaade vidt i Henseende til sociale Udgifter, saaledes at disse nu udgør en uforholdsmæssig stor Del af hele Statens Budget. Vi tror, at det i hele det arbejdende Samfunds Interesse vil blive nødvendigt under den forestaaende Deflation at nedbringe disse Udgifter meget betydeligt. Særligt henleder vi Opmærksomheden paa, at de store sociale Udgifter, som for Tiden hviler direkte paa Erhvervene, og som kun kan anses som en Beskatning paa Arbejdet som saadant, virker langt skadeligere end en Beskatning paa den indtjente Arbejdsløn. Disse Udgifter bør derfor afskaffes, og for saa vidt de Socialudgifter, til Dækning for hvilke de tjener, overhovedet maa opretholdes, bør Midlerne herfor tilvejebringes som almindelige Statsudgifter.

Statens og Kommunernes Udgifter maa med Nødvendighed nedbringes i samme Forhold, som Kronen er steget. Det vil ikke være muligt for Erhvervslivet i den kommende Tid at bære Skatter, som svarer til den Indtægt, man har haft i en Mønt, der kun var $\frac{2}{3}$ saa meget værd som den nuværende.

Sluttelig tillader vi os at pege paa, at man fra Statens Side bør søge efter Midler til at hindre, at det danske Marked overfyldes med udenlandske billigere Produkter, samt at man med de Midler, der staar til Statens Disposition, bør træffe Foranstaltninger til at fremme Eksporten af Industrivarer mest muligt.

Dansk Arbejdsgiverforening vilde have anset det for overmaade ønskeligt, om Kronen kunde være ført op til Guldpariteten gennem en langsom Stigning, saaledes at de store uventede Udsving var blevet undgaaet. Som Kursforholdene har udviklet sig til Dato, maa vi imidlertid mene, at Kronen nu er steget saa nær op imod Pariteten, at det vil være rigtigt, for saa vidt Nationalbanken er i Stand til at fastholde Kronen i Guldpariteten, snarest muligt at søge at naa til denne. Det kan nemlig ikke være nogen Tvivl underkastet, at det vilde være til den allerstørste Skade for Erhvervslivet, hvis Kronen atter skulde blive Genstand for en nedadgaaende Bevægelse. Iøvrigt mener vi, at den stærke Stigning, der har fundet Sted, allerede har medført væsentlig de samme Ulemper for Erhvervslivet, som en Stigning op til Pari vil medføre.

P. F. V.

H. Langkjær.

A. L. Østerberg.